

ANITA DAJAMANT

DEVOJKA IZ
BOSTONA

Preveo
Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

Anita Diamant

THE BOSTON GIRL

Copyright © 2014 by Anita Diamant

Originally published by Scribner, a Division of
Simon&Schuster, Inc.

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Robertu B. Vajatu i S. Dž. P.

1985.

Niko ti nije rekao?

Avo, dušo, kad već želiš da ti pričam kako sam postala ovakva kakva sam danas, šta misliš da ću ti reći? Polaskana sam što želiš da razgovaraš sa mnom. A kad sam nešto odbila mom omiljenom unučetu?

Znam da to kažem svakom svom unučetu i svaki put to ozbiljno mislim. To zvuči smešno ili kao da gubim razum, ali istina je. Shvatićeš kad i sama postaneš baka.

A zašto da ne? Pogledaj samo vas petoro: lekar, socijalni radnik, dvoje nastavnika i sada ti.

Naravno da će te primiti u taj program. Ne budi luckasta. Mislim da je to divno, mada se moj otac verovatno prevrće u grobu.

Nemoj reći ostalima, ali ti si mi zaista mezimica, i to ne samo zato što si najmlađa. Znaš li da si dobila ime po meni?

To je dobra priča.

Svi ostali nazvani su po nekom preminulom, kao na primer tvoja sestra Džesika kojoj su dali ime po mom nećaku Džejku. Ali kad si se ti rodila, bila sam teško bolesna, a kad

su pomislili da neću preživeti, dali su ti ime po meni nadajući se da anđeo smrti neće pogrešiti i uzeti tebe, Avu, umešto mene, Adi. Nisu tvoji roditelji bili naročito sujeverni, ali svima su govorili da si dobila ime po rođaci tvog oca Arle- ni, kako ih niko ne bi gnjavio.

Znam, to je mnogo imena za pamćenje.

Deda i ja smo tvojoj tetki Silviji dali ime po dedinoj majci koja je umrla za vreme epidemije gripa. Tvoja majka Klara dobila je ime po mojoj sestri Siliji.*

Kako to misliš nisi znala da sam imala sestru po imenu Silija? To nije moguće! Beti je bila najstarija, zatim Silija i na kraju ja. Možda si zaboravila.

Niko ti nije rekao? Sigurna si?

Pa, možda to i nije čudno. Ljudi ne vole da govore o tužnim uspomename. A i sve je to bilo vrlo davno.

Ali ti to treba da znaš. Prema tome, hajde, uključi ma- gnetofon.

Moj otac je došao u Boston odnekud iz današnje Rusije. Doveo je sa sobom moje sestre Beti i Siliju. To je bilo 1896. ili možda 1897; nisam sigurna. Moja majka je došla tri ili četiri godine kasnije i ja sam se rodila ovde 1900. godine. Čitav život provela sam u Bostonu, što svakome bude jasno čim progovorim.

* U hebrejskom postoje ekvivalenti za engleska i druga imena. Npr. ženska imena *Clara* i *Celia* imaju isti hebrejski ekvivalent: *Noga*. (Prim. prev.)

1915–1916.

Ovde sam počela da postajem ja

Deo Nort Enda u kom sam živela kao mala tada nije bio tako prefinjen. Zaudarao je na smeće i nešto još gore. U našoj zgradi, da bismo otišli u toalet, morali smo da siđemo tri sprata niže do nužnika u zadnjem dvodišru. Ti nužnici su bili odvratni, veruj mi, ali mene je više plašilo stepenište. Noću se nije video ni prst pred nosom, a stepenici su bili masni i klizavi od prljavštine. Jedna žena je slomila nogu na tim stepenicama i posle je hramala do kraja života.

Godine 1915. nas četvoro je živelo u jednoj sobi. Imali smo štednjak, sto, nekoliko stolica i ulegnuti kauč na kom su spavali mama i tata. Silija i ja smo spavale u istom krevetu smeštenom u nekakav uski hodnik koji nije vodio nikuda; vlasnici su ispregrađivali te stanove da natiskaju više ljudi kako bi dobili više stanarine. Jedina dobra stvar u našem stanu bio je prozor okrenut ka ulici, pa smo imali malo svetla. Većina stanova gledala je na svetlarnik u kom je vlada-la večita ponoć.

Mama nije volela da gledam kroz prozor. „Šta ako te neko vidi?“, govorila je. „Pomisliće da nemaš pametnija posla.“

Nisam shvatala zašto je to brine, ali sam držala jezik za zubima da me ne bi pljesnula.

Bili smo siromašni, ali nismo gladovali. Tata je radio u fabrici kaiševa kao sekač, a Silija u maloj radionici za izradu ženskih bluza iznad italijanske mesare. Mislim da to tada nismo nazivali izrabljivačkim radionicama, ali bile su takve. A leti je bilo stravično vruće. Kad nije kuvala ili čistila stan, mama je krpila čaršave za perionicu preko puta. Mislim da je dobijala jedan cent po komadu.

Zajedno su zarađivali dovoljno za stanarinu i hranu. Pamtim da smo uglavnom jeli krompir i kupus. I dan-danas ne podnosim miris kupusa. Mama je ponekad uzimala stanare, obično nekoga ko se tek iskrcao s broda i treba mu prenoćište. Meni to nije smetalo pošto je manje vikala kad je u kući još neko, ali Siliju su ti prolazni stanari uzrujavali.

Silija je bila „osetljiva“. Tako je mama govorila. Moja sestra je bila mršava i plavooka, a od tate je nasledila visoke jagodice i meku smeđu kosu. Bila bi lepa kao sa slika iz časopisa, ali bila je toliko sramežljiva da se trzala kad joj se neko obrati, naročito muškarci s kojima ju je mama upoznavala.

Silija nije volela da izlazi iz kuće, navodno zato što je rđavo govorila engleski. Zapravo je razumela dosta, ali nije htela da govori. I mama je bila takva. Tata se snalazio nešto bolje, ali kod kuće smo govorili samo jidiš.

Kad je sa susedima razgovarala o Siliji, mama je govorila: „Već joj je dvadeset devet godina“, kao da je to smrtna presuda, ali je odmah dodavala: „Moja Silija ima zlatne ruke, umela bi da prišije ptici krilo. I mnogo je dobra devojka, skromna i poslušna, s njom nikada nisam imala nevolja.“

Ja sam bila „ona druga“.

„Onoj drugoj je skoro petnaest i još ide u školu. Sebična je, lenja i pravi se da ne zna da šije.“ Ali nisam se pretvarala. Ubola bih se kad god se latim igle. Mama mi je jednom dala čaršav da ga zakrpi, a ja sam ostavila na njemu toliko sitnih mrlja krvi da nije mogla da ga opere. Morala je da plati taj čaršav; koštao ju je ne znam koliko rada. Mogu ti reći da sam zbog toga dobila dobre batine.

Na prvi pogled se videlo da smo Silija i ja sestre. Imale smo isti nos – prav i malo pljosnat – i obe smo bile visoke oko metar i pedeset pet. No ja sam bila mamine građe, čvrsta, ali ne debela, i već s trinaest sam počela da dobijam obline. Od mame sam nasledila i tanke ručne zglobove i crvenkastosmeđu kosu, tako gustu da je kidala dlačice na četkama. Mislila sam da sam sasvim neugledna, osim očiju koje su bile kao tvoje, Avo – boje lešnika sa zlatnim kružićem u sredini.

Imala sam svega deset godina kad se moja najstarija sestra Beti odselila od nas. Sećam se da sam se tog dana skrivala ispod stola. Mama je vikala da devojke treba da žive s roditeljima dok se ne udaju i da same žive samo „*kurveh*“. To je na jidišu kurva, drolja. Morala sam da pitam jednu devojčicu u školi šta to znači.

Posle toga mama više nikada nije izgovorila Betino ime pred nekim. No kod kuće ju je neprestano spominjala. „Prava Amerikanka“, govorila je kao da je to prokletstvo.

Ipak, to je bilo tačno. Beti je brzo naučila engleski i oblačila se kao savremene devojke: nosila je šimike s visokim potpeticama i videli su joj se gležnjevi. Zaposlila se kao prodavačica haljina u robnoj kući *Fileni* u centru grada, što je bilo neuobičajeno za devojku koja nije rođena u Americi. Retko sam je viđala otkako se odselila i mnogo mi je nedostajala. Kuća je bez nje bila suviše tiha. Odgovaralo mi je što

više ne slušam Beti i mamu kako se svađaju, ali Beti je jedina uspevala da nasmeje Siliju i mog oca.

Kod kuće nije bilo najbolje, ali školu sam volela. Dopadalo mi se da boravam u prostorijama s visokom tavanicom i velikim prozorima. Volela sam da čitam, da dobijam petice i da slušam kako sam dobra učenica. Svakog popodneva odlazila sam u biblioteku.

Kad sam završila osnovnu školu, jedan moj nastavnik je došao kod nas da kaže mami i tati da bi trebalo da pođem u gimnaziju. Još pamtim da se zvao gospodin Volas; rekao je da bi bilo šteta da napustim školu i da ću naći bolji posao ako završim gimnaziju. Saslušali su ga, vrlo učtivo, ali kad je završio, tata je rekao: „Naučila je da čita i da računa. To je dovoljno.“

Te noći sam plakala dok nisam zaspala, a sutradan sam ostala u biblioteci dokasno iako sam znala da ću zbog toga imati nevolja. Nisam htela ni da gledam oca i majku, toliko sam ih mrzela.

Ali te večeri, kad smo pošle na počinak, Silija mi je rekla da ne tugujem, da ću ipak ići u gimnaziju makar jednu godinu. Sigurno je bila razgovarala s tatom. Kad god mu je rekla da je nešto muči ili žalosti, on bi se zabrinuo da će ona prestatati da jede – što se ponekad i događalo. Tata to nije mogao da podnese.

Toliko sam se radovala gimnaziji. Tavanice su bile još više, pa sam se osećala kao div, kao neko važan. Što je najvažnije, uživala sam. Moja profesorka engleskog je bila jedna stara dama. Uvek je nosila čipkane okovratnike, moje pismene radove ocenjivala je peticom, ali mi je stalno ponavljala da od mene očekuje više.

Gotovo jednako dobra bila sam i u matematici, ali profesor istorije me je mrzeo. Pred čitavim razredom me je pitao

imam li pundravce kad tako često dižem ruku. Druga deca su se smejala, pa sam od tada postavljala mnogo manje pitanja.

Posle škole sam kao i mnoge moje školske drugarice odlazila u Društveni dom u Salemskoj ulici. Tamo sam pohađala i tečaj kuvanja, ali uglavnom sam sedela u biblioteci, pisala domaće zadatke i čitala sve što nađem na policama. Četvrtkom se tu sastajao klub čitalaca za devojke mojih godina.

Verovatno je to početak odgovora na tvoje pitanje: kako sam postala ovakva kakva sam danas. Početak je bio u toj biblioteci, u tom čitalačkom klubu. Tu sam počela da postajem ja.

Trip utura za Adi Baum

Društveni dom je bio trospratnica, drugačija od svega ostalog u okolini, sazidana od novih žutih cigala umesto od crvenih. Sve prostorije su imale električnu struju pa je zgrada noću obasjavala ulicu kao fenjer.

Po čitav dan se nešto dešavalo. U Domu su bile jaslice za decu zaposlenih majki i stolarska radionica u kojoj su dečaci učili zanat, a održavali su se i časovi engleskog za useljenike. Uveče su žene dolazile po hranu i ugaj da im deca ne gladuju i ne smrzavaju se. Četvrt je bila toliko siromašna.

Sve ovo i još mnogo više vodila je gospođica Idit Ševalije. Ona je osnovala čitalačke grupe za devojke – jednu za Irkinje, jednu za Italijanke i jednu za Jevrejke. Ponekad je navraćala i pitala nas šta čitamo – ne da bi nas proveravala, nego zato što ju je zanimalo.

To se dogodilo i jednog dana kad je moja grupa naglas čitala *Ponoćni juriš Pola Revira*. Pretpostavljam da sam bila bolja od ostalih jer me je posle sastanka gospođica Ševalije pitala da li bih recitovala čitavu pesmu pred Subotnjim

klubom. Rekla je da će jedan čuveni profesor održati predavanje o Henriju Vodsvortu Longfelouu i da bi bilo lepo da se na početku čuju najpoznatiji stihovi tog pesnika.

Rekla je da bih morala pesmu da naučim napamet. „Ali to neće biti teško devojci sposobnoj kao ti.“ Kažem ti, na putu do kuće lebdela sam iznad tla. U životu mi se nije dogodilo ništa važnije, a pesmu sam naučila za dva dana kako bih bila spremna za prvu „probu“.

Gospođica Ševalije je bila sitna žena, nekoliko centimetara niža od mene, što znači da nije imala ni metar i po. Lice joj je bilo okruglo, prsti kratki i debeli, a bakarna kosa rasla joj je uvis, zbog čega su je neke devojke zvale Pudlica. No njen osmeh hrabrio je svakoga, što je bilo dobro jer sam se veoma unervozila kad sam otišla u njenu kancelariju na probu.

Na pola pesme gospođica Ševalije me je prekinula i upitala me znam li šta znači *plahovito*. Bila je blaga, ali htela sam u zemlju da propadnem jer ne samo što nisam znala šta ta reč znači, nego sam je i pogrešno izgovarala.

Sigurno sam pocrvenela kao bulka, ali gospođica Ševalije se pravila da to ne primećuje; samo mi je dala rečnik i zamolila me da naglas pročitam definiciju.

Neću nikada zaboraviti da *plahovito* znači ili „juriti brzo i silno“ ili „postupiti naglo i nepromišljeno“.

Upitala me je na koje je značenje gospodin Longfelou mislio. Pročitala sam te definicije još nekoliko puta pokušavajući da dokučim odgovor, ali gospođica Ševalije kao da mi je čitala misli. „Nema pogrešnog odgovora“, rekla mi je. „Želim da čujem tvoje mišljenje, Adi. Šta ti misliš?“

Nikada me niko nije pitao za mišljenje, ali znala sam da ne mogu da odugovlačim, pa sam izgovorila prvo što mi je palo na pamet, to jest: „Možda je mislio na oba značenja.“

To joj se dopalo. „Rodoljub je morao biti brz, silan i nepromišljen inače se ne bi usudio da prkosi Britancima.“ Onda me je upitala: „Smatraš li da si ti plahovita, Adi?“

Ovog puta znala sam da traži moje mišljenje. „Moja majka misli da jesam.“

Ona je rekla da majke moraju da misle na dobrobit svojih kćeri. „Ali ja smatram da devojke moraju biti razborite, naročito u današnje vreme. Verujem da si ti razborita devojka.“

Kad sam u rečniku pogledala šta znači razboritost, više nisam dozvoljavala da gospođicu Ševalije bilo ko zove Pudlica.

Rekla sam Siliji i roditeljima da mi je ukazana velika čast da recitujem pred Subotnjim klubom, ali kad sam na veliki dan oblačila kaput, mama je rekla: „Ne ideš ti nikuda.“

Rekla sam joj da me čekaju, da sam vežbala, da ne mogu početi bez mene, ali ona je samo slegnula ramenima kao da je sve to nevažno. „Suviše je hladno, neka neko drugi dobi je upalu pluća.“

Nisam mogla da verujem. Raspravljala sam se, molila sam, a na kraju sam se razvikala: „Niko drugi ne može to da obavi umesto mene. Računaju na mene. Ako ne odem, više nikada neću moći tamo da se pojavim.“

Mama je odvrtila: „Kad sam ja bila tvojih godina, nisam nikad kročila iz kuće bez majke, prema tome zaveži da se ne razbesnim.“

Silija je rekla: „Mama, pusti je. To nije daleko. Može da uzme moj šal.“

Majka gotovo nikad nije vikala na Siliju, ali sada je rekla: „Ti se ne mešaj. Ova ovde sedi u školi dok se ti ubijaš od posla. Već je upropastila oči čitajući. Nijedan muškarac neće se oženiti škiljavom devojkom.“

„Možda ja ne želim da se udam.“ Čim sam to rekla, otrčala sam iza Silijine stolice da me mama ne udari. No ona se samo nasmejala. „Glupačo! Muž i deca su ženina kruna.“

„Kao gospođi Frajštatt?“ uzvratila sam.

Mama na ovo nije imala šta da kaže. Gospođa Frajštatt je živela u zgradi preko puta. Jednog dana njen muž je došao s posla i rekao joj da ne može da živi sa ženom koju ne voli, pa ju je ostavio posle dvadeset godina braka i sa četiri kćeri. Ne trepnuvši.

Gospođa Frajštatt nije govorila engleski i znala je samo da kuva i da čisti. Ona i njene kćeri su toliko osiromašile da ih se čitavo susedstvo stidelo.

To je bila poslednja slamka za mamu. Nasrnula je na mene, udarala me obema rukama, psovala i vređala me. „Crve nezahvalni! Čudovište! Kugo i pokoro!“

Skakutala sam tamo-amo da me ne pogodi, što ju je još više razjarilo. „Moj otac bi te išibao kaišem“, vikala je i najzad me udarila po obrazu tako jako da je Silija zavapila kao da je pogodila nju.

Majka me je pribila uza zid, držala me je za ruke, a ja sam urlikala: „Pusti me!“, kad je tata ušao i rekao joj da me pusti.

Mama je vrištala: „Tebe baš briga, ali ja neću još jednu kurvku u kući!“

„Ne zovi je tako!“, razvikao se on. „Beti je dobra devojka.“

Neko je zalupao na vrata: „Tišina tamo!“

Silija je za sve to vreme plakala, ali sada je počela da udara čelom u sto. Govorila je: „Prestanite, prestanite, prestanite“, i udarala glavom tako jako da smo čuli udare njenog lica o drvo.

Tata ju je uhvatio za ramena: „Leno, povrediće se.“

Mama me je pustila da vidi Siliju, a ja sam pobešla.

Hladni vetar kao da mi je s lica spirao sve što se dogodilo. Išla sam žurno i šaputala stihove u ritmu svojih koraka.

*Pažljivo slušaj, drago moje dete,
Osamnaestog aprila sedamdeset pete
Pol Revir je hrabro, usred mrkne noći
Pojahò da javi
Englezi će doći.*

Gotovo spokojna stigla sam do Doma, ali prenerazila sam se videvši da su sve stolice i klupe u velikoj dvorani zauzele devojke. Sedele su, pričale i smejale se.

Subotnji klub razlikovao se od ostalih. Bio je veći – pedesetak devojaka umesto desetak – i okupljao je pripadnice svih vera. Te devojke su bile i starije; neke su išle u gimnaziju, ali većina ih je već radila. Održavale su izbore i same vodile svoje skupove. Bila sam svega tri-četiri godine mlađa od njih, ali za mene su one bile odrasle.

Gospođica Ševalije je stajala na vratima i rekla mi da sednem u prvi red dok ona čeka profesora. Kazala je da će on stići svakog trenutka, ali prošlo je pet minuta, pa još pet, a ja sam bivala sve nervoznija. Ruke su mi se tresle kad je profesor najzad stigao. Ličio je na Longfeloua sa slika, imao je dugu kosu i sedu bradu, pa se činilo da je sam veliki pesnik ustao iz mrtvih.

Rouz Rirton, predsednica kluba, udarila je čekićem po stolu i izgovorila neka obaveštenja. Ja od svega toga nisam čula ni reč, a gospođica Ševalije je morala da me kucne po ramenu kad je na mene došao red da se popnem na pozornicu. Noge su me jedva nosile.

Morala sam da upamtim mnogo šta – ne samo stihove. Gospođica Ševalije mi je dala brojna uputstva „radi dramatike“.

Ovo je bio bostonski Nort End, u kom svako dete zna ovu pesmu, pa je svima pomalo dozlogrdila.

Gospođica Ševalije mi se široko nasmešila i klimnuvši glavom dala mi znak da počnem.

Setila sam se da počnem pomalo zadihano, kao da imam veliko iznenađenje. Onda sam pokušala da prikažem Pola Revira kao živog čoveka lupkajući nogom kao da sam nestrpljiva da krenem. Šapatom sam izgovorila da su grobovi *samotni, sablasni, sumorni* i *nepomični* kako bi to delovalo jezivo. Poslednje stihove govorila sam vrlo, vrlo polako.

*U tom času tame, nužde, pogibelji
Preplašeno iz sna skočiše žitelji.
Čuli su kopita užurbanu buku
I našeg heroja ponoćnu poruku.*

Izbrojala sam do tri i pognula glavu kako mi je gospođica Ševalije pokazala. Razlegao se glasan pljesak, čula sam čak i: „Trip ut ura za Adi Baum!“ Gospođica Ševalije me je zagrlila i predstavila profesoru, koji je rekao da bi se veliki pesnik ponosio mnome.

Onda je održao predavanje. Čoveče, baš je bio blagoglagljiv. Predavanje je bilo ne samo dugo, nego i dosadno, kao da slušaš kucanje sata. Devojke su zevale, zurile u nokte, čak se i gospođica Ševalije pretvarala da pažljivo sluša. Kad je zastao da se usekne, ustala je i zapljeskala kao da je završio. Svi ostali su zapljeskali, ali verovatno želeći da zahvale gospođici Ševalije što nas je spasla.

Posle predavanja bila sam zvezda večeri. Nepoznate devojke su mi prilazile da mi čestitaju, pitale me gde radim i nudi-le me punčom i kolačićima.

Gospođica Ševalije me je predstavila gospođici Grin, umetnici koja je vodila radionicu grnčarstva u Domu. Njih dve su živele u stanu na najvišem spratu. Imale su isto ime pa su ih svi zvali Idite.

Bile su gotovo iste visine, ali gospođica Grin je ličila na vrapca u poređenju s gospođicom Ševalije, nalik golubu. Gospođica Grin je naginjala glavu poput ptice i gledala me okruglim bistrim ptičjim očima.

„Gospođica Ševalije mi je mnogo pričala o tebi“, rekla je. „Nadam se da te je nagovorila da ovog leta odeš u *Rokport lodž*. To je pravo mesto za devojku kao što si ti.“

Gospođica Ševalije mi je objasnila da je *Rokport lodž* pansion za mlade dame u primorskom gradu severno od Bostona. Rekla je da nije skup i da neke članice Subotnjeg kluba odlaze tamo redovno.

Gospođica Grin je rekla: „Sigurno znaš da su sestre Fromer bile tamo nekoliko puta.“

Pretpostavljam da je mislila da se sve Jevrejke poznaju, ali ja sam upoznala Helen i Gasi Fromer tek te večeri. Helen je bila starija, prava lepotica nežne kože i ružičastih obraza. Reklo bi se da je to možda teško padalo Gasi, devojci velikog nosa i zagasitog tena, ali nisam videla sestre koje se više vole i paze od njih dve.

Helen je bila mila devojka, ali Gasi je bila izrazitija ličnost; povela me je po dvorani i upoznala me s gotovo svima. Kad smo prišle Rouz Rirdon, rekla je: „Gospođo predsednice, zar ne mislite da bi Adi trebalo da se priključi Subotnjem klubu? Gospođica Ševalije ju je dovela, pa znate da će se složiti.“

Rouz je rekla: „Naravno, treba da se priključi!“ Bila je to zdrava devojka kestenjaste kose, lepih zelenih očiju i s razmakom između dva prednja zuba. Njeno lice su nazivali „mapom Irske“.

„Treba da pođeš i u *Rokport lodž*“, rekla je. „Uveče izvodimo skečeve, pevamo, a neke devojke čitaju poeziju – to će ti se svideti. I ne gladujemo tamo.“ Potapšala se po stomaku. „Tri obroka dnevno i kolač posle večere.“

Bilo mi je toliko lepo da mi je teško padalo što moram da se vratim kući, pa sam ostala među poslednjima. Izašla sam s Filomenom Galineli, koja mi je rekla da se ne bi usudila da stoji pred toliko ljudi. „Izgedala si kao da uživaš.“

„Bila sam prestravljena“, rekla sam.

„Onda si svakako velika glumica.“

Viđala sam Filomenu u Domu i smatrala sam je lepoticom; bila je tamnokosa, tamnooka, maslinaste puti – prava Italijanka. Dugu pletenicu nosila je prebačenu preko ramena, što je bilo potpuno staromodno, ali kod nje je prolazilo, ne samo zato što joj je dobro stajalo, nego i zato što je bila umetnica. Filomena je bila među retkim devojčkama zaposlenim u grnčarskom studiju u Salemskoj ulici. Bila je ljubimica gospođice Grin, ali to nikome nije smetalo jer je bila veoma darovita.

Pitala me je da li mi je puno ime Adelina, prema pesmi *Slatka Adelina*.

Rekla sam joj da nije. „Samo Adi. To je bio predlog moje sestre Beti, a ocu se dopao jer zvuči kao Alti, ime njegove bake.“

Ona mi je rekla da mi zavidi što imam američko ime. „Filomena je predugačko i niko ne ume da ga izgovori.“

„Ali to ime ti pristaje“, rekla sam joj. „Lepo je i neobično, kao ti. Adi je obično i neugledno.“

„Šta to govoriš?“, pobunila se. „Imaš lepe obline i prelepe oči. Niko običan ne bi mogao da recituje kao ti večeras.“

Kad smo se rastale, bila sam suviše uzbuđena da krenem kući, pa sam šetala i šetala, Hanoverskom ulicom, oko

gimnazije i svog kraja. Nije mi bilo hladno jer sam razmišljala sto na sat. Pitala sam se šta je gospođica Grin mislila kad je rekla: „Devojka kao što si ti“, i da li bih mogla da se sprijateljim s Gasi, Helen i Rouz. Setila sam se aplauza i svake pohvale i Filomenine ljubaznosti. „Vidimo se sledeće nedelje“, kazala je.

Bilo je to najlepše veče u mom životu i da nisam zgazila u baru i smočila obuću, koračala bih sve do *Rokport lodža* – gde god to bilo.